Lietas Nr. C27200714
Lietas arhīva Nr. CA-1928-15/24

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā

Rīgā, 2015.gada 19.jūnijā

Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesu kolēģija šādā sastāvā:
tiesas sēdes priekšsēdētāja tiesnese M.Bebriša,
tiesneses Ž.Žimante, Dz.Zvaigznekalna – Žagare,
ar tiesas sēdes sekretāri L.Alksni,
piedaloties prasītājas /pers. A/ pilnvarotam pārstāvim /pers. D/ un atbildētāja SIA "/Nosaukums/" pilnvarotam pārstāvim /pers. F/,

izskatīja atklātā tiesas sēdē Rīgā, Brīvības bulvārī 34, civillietu /pers. A/ prasībā pret SIA "/Nosaukums/" par darba devēja darba tiesisko attiecību izbeigšanu ar darbinieku pēc Darba likuma 100.panta pirmās daļas atzīšanu par spēkā neesošu un darba tiesisko attiecību izbeigšanu pēc Darba likuma 100.panta ceturtās daļas atzīšanu, sakarā ar /pers. A/ apelācijas sūdzību par Rīgas pilsētas Centra rajona tiesas 2015.gada 7.janvāra spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1.] 2014.gada 14.novembrī tiesā celta /pers. A/ prasība pret SIA "/Nosaukums/" par darba devēja darba tiesisko attiecību izbeigšanu ar darbinieku pēc Darba likuma 100.panta pirmās daļas atzīšanu par spēkā neesošu un darba tiesisko attiecību izbeigšanu pēc Darba likuma 100.panta piektās daļas atzīšanu, kurā prasītāja lūdz atzīt pat prettiesisku un spēkā neesošu darba devēja SIA "/Nosaukums/", darba tiesisko attiecību izbeigšanu ar /pers. A/ pēc Darba likuma 100.panta pirmās daļas, atzīt, ka darba tiesiskās attiecības starp darba devēju SIA "/Nosaukums/" un darbinieci /pers. A/ izbeigtas ar 2014.gada 1.oktobri pamatojoties uz Darba likuma 100.panta piekto daļu.

[2.] 2014.gada 17.decembrī tiesā saņemti atbildētāja paskaidrojumi, kuros norādīts, ka viņš prasību neatzīst.

[3.] 2015. gada 7. janvārī prasītāja iesniegusi tiesā prasības grozījumus, kuros lūdz atzīt par prettiesisku un spēkā neesošu darba tiesisko attiecību izbeigšanu pēc Darba likuma 100. panta pirmās daļas ar 2014. gada 24. oktobri un atzīt, ka darba tiesiskās attiecības izbeigtas ar 2013.gada 1. oktobri pēc darbinieka uzteikuma, piemērojot Darba likuma 100. panta ceturto daļu, bez viena mēneša atstrādāšanas.

[4.] **Ar** Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas 2013.gada 21.maija **spriedumu prasība noraida pilnā apmērā,** spriedumu pamatojot ar šādiem motīviem:

[4.1.] Pirmās instances tiesa nodibināja, ka 2013.gada 2. decembrī puses noslēgušas darba līgumu un prasītāja pieņemta darbā pie atbildētāja par apdrošināšanas brokeri (lietas lapa 7-10).

Līgumā noteikts, ka tas noslēgts uz nenoteiktu laiku (7., 7.1., 7.2., 7.3. punktos). Līgumu var

izbeigt pirms termiņa, pusēm par to vienojoties. Vienpusēja līguma laušana pieļaujama tikai likumā noteiktajos gadījumos un kārtībā (līguma 7.5. ?.). Darbinieks var uzteikt līgumu vienu mēnesi iepriekš (līguma 7.6. ?.). Darbiniece uzsākusi darbu 2013. gada 2. decembrī (līguma 7.1.?.).

Darba līguma 7.7. punktā pielīgts, ka darbiniecei nav tiesību atsaukt līguma uzteikumu. Tas nav pretrunā ar Darba likuma 100. panta trešo daļu.

[4.2.] Pirmās instances tiesa nodibināja, ka prasītāja iesniegusi atlūgumu darba devējam - valdes locekļa /pers. G/ personā. Atlūgums ticis iesniegts 2014. gada 25. septembrī (lietas lapa 4), ko apliecina kā pušu paskaidrojumi, tā rakstveida pierādījums.

Tiesa atzina, ka prasītājas 2014. gada 29.oktobra paziņojums (lietas lapa 12) ar atzīmi par tā saņemšanu 30. oktobrī (turpat), satur atsauci uz Darba likuma 114. pantu, 100. panta piekto daļu, un paziņojumu, ka viņa uzskata, ka darba tiesiskās attiecības izbeigtas uz mutvārdu vienošanās pamata ar 2014. gada 2. oktobri un lūdz veikt atbilstošas izmaiņas VID EDS.

[4.3.] Tiesa konstatēja, ka 2014.gada 3. novembrī (lietas lapa 13, 14) /pers. A/ nosūtīts atbildētāja paziņojums par vienošanos par konkurences ierobežošanu un atalgojuma izmaksu (lietas lapa 15), kas satur paziņojumu, ka saņemts darbinieka uzteikums, vienošanās starp pusēm par darba tiesisko attiecību izbeigšanu uz Darba likuma 100. panta ceturto daļu nav panākta, darba tiesiskās attiecības izbeigtas saskaņā ar Darba likuma 100. panta pirmo daļu. 2014. gada 30. oktobrī veikts algas un kompensācijas par neizmantoto atvaļinājumu pārskaitījums uz norādīto bankas kontu.

Tiesa konstatēja, ka prasītāja nav apstrīdējusi samaksas saņemšanu, nav pierādījumu, ka samaksa būtu atgriezta atbildētājam vai celti kādi iebildumi par to. Citus pierādījumus prasītājas puse tiesai nav iesniegusi, nav norādījusi uz tādu esamību, nekādus pierādījumus pieprasīt nav lūgusi.

[4.4.] Tiesa norādīja, ka atbilstoši Civilprocesa likuma 192.pantam taisa spriedumu par prasībā noteikto prasības priekšmetu un uz prasībā norādītā pamata, nepārsniedzot prasījuma robežas.

Tiesa atzina, ka Uzņēmumu reģistra izziņa apliecina, ka atbildētāja kā juridiskas personas valdes loceklis ar tiesībām to pārstāvēt atsevišķi ir /pers. G/ (lietas lapa 21-22).

Tiesa nodibināja, ka VID EDS - Elektroniskās deklarēšanas sistēmā reģistrētas ziņas par darba ņēmējiem - attiecībā uz prasītāju un atbildētāju, ka darba tiesiskās attiecības izbeigtas 2014. gada 24. oktobrī (lietas lapa 23).

Tiesa norādīja, ka atbilstoši tiesību doktrīnai, civiltiesiskajā strīdā pusēm ir pretējas intereses un viedokļi un katra puse cenšas pārliecināt tiesu par noteiktu tiesisko attiecību un juridiski nozīmīgu faktu esamību vai neesamību. To var panākt ar pierādījumiem un pierādīšanu (A.Līcis. Prasības tiesvedība un pierādījumi. Prof. K.Torgāna zinātniskajā redakcijā. Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2003, 62.1pp.).

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 92.pantu pierādījumi ir ziņas, uz kuru pamata tiesa nosaka tādu faktu esamību vai neesamību, kuriem ir nozīme lietas izspriešanā. Savukārt šā likuma 93 .panta pirmā daļa noteic, ka katrai pusei jāpierāda tie fakti, uz kuriem tā pamato savus prasījumus vai iebildumus. Prasītājam jāpierāda savu prasījumu pamatotība. Atbildētājam jāpierāda savu iebildumu pamatotība.

Atbilstoši Civilprocesa likuma 97.panta pirmajai daļai tiesa novērtē pierādījumus pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz tiesas sēdē vispusīgi, pilnīgi un objektīvi pārbaudītiem pierādījumiem, vadoties no tiesiskās apziņas, kas balstīta uz loģikas likumiem, zinātnes atziņām un dzīvē gūtiem novērojumiem.

Civilprocesa likuma 104.panta pirmā daļa noteic, ka pušu [..] paskaidrojumi, kuri ietver ziņas par faktiem, uz kuriem pamatoti viņu prasījumi vai iebildumi, atzīstami par pierādījumiem, ja tos apstiprina citi tiesas sēdē pārbaudīti un novērtēti pierādījumi.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 97.panta trešo daļu, tiesai spriedumā jānorāda, kādēļ tā vienam pierādījumam devusi priekšroku salīdzinājumā ar citu pierādījumu un atzinusi vienus faktus par pierādītiem, bet citus - par nepierādītiem.

[4.5.] Tiesa atzina, ka Darba likuma 28.panta pirmā daļa noteic, ka darba devējs un darbinieks savstarpējās darba tiesiskās attiecības nodibina ar darba līgumu.

Darba likuma 40. pantā izteikta imperatīva norma, ka darba līgums jāslēdz rakstveidā (pirmajā daļā, tāpat sestajā daļā), kā arī regulē sekas, ja šāda prasība nav tikusi ievērota (turpat, 41. pantā). Darba likuma 114. panta noteikumi - darba līgumu puses var izbeigt savstarpēji vienojoties šāds līgums

slēdzams rakstveidā.

No tā tiesa secināja, ka darba līguma forma, kas apliecina darba tiesisko attiecību nodibināšanu starp pusēm, kā tās nodibinot ar pušu vienošanos, tā izbeidzot, noteikti slēdzama rakstveidā. Strīdus gadījumā, kā tas ir šajā lietā, prasītājai ir jāpierāda mutvārdu vienošanās, tai skaitā, ņemot vērā Civillikuma 1488. panta noteikumus, kā vispārēju tiesību normu.

Tiesa atzina, ka vienošanās par darba tiesisko attiecību izbeigšanu starp pusēm nav noteikti pierādīta. Faktiskās darbības, ka valdes loceklis saņēmis atlūgumu (lietas lapa 4) nepierāda šādas vienošanās panākšanu. Savukārt, paziņojums VID EDS apliecina, ka darba tiesiskās attiecības izbeigtas uz darbinieka uzteikuma pamata.

Darba likuma 100.panta pirmā daļa noteic, ka darbiniekam ir tiesības rakstveidā uzteikt darba līgumu vienu mēnesi iepriekš, ja darba koplīgumā vai darba līgumā nav noteikts īsāks uzteikuma termiņš [..].

Darba likuma 100.panta ceturtā daļa noteic, ka darbiniekam un darba devējam vienojoties, darba līgumu var izbeigt arī pirms uzteikuma termiņa izbeigšanās.

Tiesa atzina, ka nav konstatētas un pierādītas tādas darbības, kad pamatoti varētu secināt, ka puses vienojušās izbeigt darba līgumu savstarpēji vienojoties. Valdes loceklis apliecinājis dokumenta saņemšanu. Ja būtu izteikta piekrišana, tad tai būtu jābūt noteiktai, piemēram, - "piekrītu", ko varētu vērtēt kā pušu rakstveida vienošanos. Konkrētajā gadījumā šādi apstākļi nav konstatējami, bet noteikti pierādījumi apliecina, ka darba devējs izbeidzis darba tiesiskās attiecības uz darbinieka uzteikuma pamata, kas atbilst kā likuma, tā pušu noslēgtā darba līguma (7.5., 7.6., 7.7.p.) noteikumiem.

[4.6.] Tiesa atzina, ka Civillikuma 1427.pants noteic, ka pie tiesiska darījuma būtības pieder tā taisītāja gribas izteikums, bet divpusējā vai vairākpusējā darījumā vajadzīgs visu tā dalībnieku saskanīgs gribas izteikums. Kamēr griba nav izteikta, tai nav nekāda tiesiska spēka. Civillikuma 1428.panta pirmā un otrā daļa noteic, ka gribu var izteikt vai nu noteikti, vai klusējot. Noteikti gribu var izteikt vai nu ar vārdiem, mutiski vai rakstiski, vai ar zīmēm, kam ir vārdu nozīme.

Tas, ka šajā gadījumā likuma nosacījums - vienošanās slēgšana rakstveidā, kas noteikti to izteic un pierāda, nav notikusi, šaubas tiek vērtētas darba devēja labā, jo nav ievēroti Civillikuma 1482., 1483., 1484. pantu noteikumi.

Civillikuma 1484. pants noteic, ka ja likums prasa rakstisku formu kā darījuma būtisku sastāvdaļu, tad darījums pirms attiecīga akta taisīšanas nav spēkā.

Civillikuma 1485. pantā noteikts, ka gadījumā, ja starp darījuma (1484. p.) dalībniekiem notikusi vienošanās par visiem tā būtiskiem noteikumiem, tad katrs no viņiem var prasīt no otra, lai taisa atbilstošu aktu.

Atbilstoši Civillikuma 1488. panta noteikumiem, prasītāja nevar prasīt, lai līgumu izpilda.

Nav nekāda pamata uzskatīt, ka līdz 2014. gada 1. oktobrim prasītāja ir prasījusi atbildētājam, lai taisa atbilstošu aktu.

Tiesa atzina, ka turpmākās darbības (2014. gada 29. oktobra paziņojumā, kas iesniegts 30. oktobrī), nevar uzskatīt par tiesiskām, jo vienošanās ar atpakaļejošu datumu nav tiesiska. Prettiesiskas darbības nevar radīt tiesiskas sekas. Gadījumā, ja prasītāja uzskatīja, ka notikušās darbības 2014. gada 25. septembrī liecina par pušu mutvārdu vienošanos, laikā līdz 1. oktobrim, kā viņa bija lūgusi, viņai bija jāprasa darījumu izteikt rakstveidā. Nav nekāda pamata uzskatīt, ka tādas darbības noteikti būtu tikušas veiktas. Prasītājas ieskats, kas nekādus tiesiskus pierādījumus nav guvis, nevar radīt viņai vēlamas tiesiskas sekas.

Vienlaikus tiesa atzina, ka puses darba līgumā bija vienojušās par konkurences ierobežojumu, t.sk., darba līguma 2.1.7.p. (skat. līgumā). 2014. gada 29. oktobra paziņojumā (lietas lapa 12) prasītāja paziņojusi atbildētājam, ka atkāpjas no vienošanās par konkurences ierobežojumu, saskaņā ar Darba likuma 85. panta trešo daļu, bet atbildētājs to nav pieņēmis (lietas lapa 15).

Tiesa norādīja, ka darbinieka uzteikums ir vienas puses gribas izteikums, ar kuru tā paziņo otrai, ka vēlas izbeigt darba tiesiskās attiecības. Atlūgumā (lietas lapa 4) prasītājas 2014. gada 25. septembrī izteiktais priekšlikums izbeigt darba tiesiskās attiecības nav ticis noteikti pieņemts, turpmākās darbības liecina par pretējo. Līdz ar to atbildētājs ir pamatoti novērtējis, ka ir saņēmis darbinieka uzteikumu un to vērtējis ar likumā noteikto termiņu tiesību izlietošanai, kas atbilst kā pušu līgumam, tā likumam.

Tiesa konstatēja, ka prasītājas alga un kompensācija par neizmantoto atvaļinājumu ieskaitīta norādītā kontā (lietas lapa 15), šis fakts nav apstrīdēts, atpakaļ nauda nav atdota.

Prasītāja norādījusi kā uz svarīgu iemeslu, kad uz likuma pamata viņa var neievērot uzteikuma viena mēneša termiņu (skat. Darba likuma 100. panta piektajā daļā), kā tādu, kad apstākļi, pamatojoties uz tikumības un taisnprātības apsvērumiem neļauj turpināt darba tiesiskās attiecības.

Prasītājas norādītos apstākļus tiesa novērtējusi kā tādus, kuri neatbilst likumā norādītajam definējumam un varētu kalpot kā tādi, kad, tiešām, pamatoti varētu tikt izmantota ar likumu noteiktā prekluzīvā tiesība, turklāt, prasītāja ir grozījusi prasību, iesniedzot tam noteiktu pieteikumu tiesai.

Ja prasītāja ieskatīja, ka darba tiesiskās attiecības ir izbeigtas ar 2014. gada 1. oktobri, uz savstarpējas pušu vienošanās pamata, viņai bija jāgādā, lai par to noteikti pārliecinātos, atbilstoši šajā termiņā noslēdzot rakstveida vienošanos vai pieprasot to darīt, turklāt, līdz viņas atlūgumā norādītajam termiņam. Nesaņemt šādu akceptu rakstveidā, kā to nosaka likums, prasītāja nevarēja paļauties, ka iestādies tam tiesiskas sekas. Atbildētājs uz savu tiesību aizskārumu nav norādījis, nekādus prasījumus nav cēlis.

[4.7.] Tiesa norādīja, ka par apstākļiem, kas bijuši pušu starpā laikā no 2014. gada 1. oktobra līdz 24. oktobrim, kad izbeigtas darba tiesiskās attiecības uz darbinieka uzteikuma pamata, tiesa nespriež, jo par tiem nekādi prasījumi nav celti, bet paši apstākļi kā tādi nevar kalpot par pamatu, lai atzītu, ka prasībā būtu pamatota un pierādīta, jo to izslēdz iepriekš norādītie apsvērumi un argumenti.

Vispārējās tiesību normas, kas noteiktas Civillikuma 1., 3., 5. pantos kalpo kā tādas, lai tās piemērojot izšķirot šo strīdu, secinātu, ka prasītāja pati nav bijusi godprātīga savā tiesību un pienākumu izlietojumā, tādēļ tas nevar radīt viņai vēlamu tiesisku seku iestāšanos.

Tiesa atzina, ka prasība nav pamatota, nav pierādīta un ir noraidāma pilnīgi, jo lai atzītu darba tiesisko attiecību izbeigšanu ar 2014.gada 1.oktobri pēc darbinieka uzteikuma, piemērojot Darba likuma 100.panta ceturto daļu, bez viena mēneša atstrādāšanas, nepieciešami konstatēt pušu vienošanos par to.

Tā kā tāda vienošanās nav pierādīta, tādēļ, pastāvot saprātīgām šaubām, tās vērtējamas atbildētāja labā, jo darbiniece nav gādājusi, lai šajā termiņā, tiesiski būtu panākta un noslēgta šāda vienošanās. Prasītājas argumenti nav pamatoti un nav pierādīti, jo atbildētāja celtie iebildumi un pierādījumi tos izslēdz.

[5.] **Prasītāja** (turpmāk arī apelātore) par spriedumu iesniegusi apelācijas sūdzību, kurā **pārsūdz spriedumu pilnā apmērā,** šādu argumentu dēļ.

[5.1.] Apelātore norāda, ka pirmās instances tiesa, izskatot lietu, spriedumā nav ņēmusi vērā un atteikusies vispār izskatīt faktiskos lietas apstākļus, kas pastāvēja attiecībās starp pusēm laika periodā starp 2014.gada 1.oktobri un 2014.gada 24.oktobri (Sprieduma 9.lpp.piektā rindkopa).

Pirmās instances tiesa šajā rindkopā atzīst, ka *„par apstākļiem, kas bijuši pušu starpā laikā no 2014.gada 1.oktobra līdz 24.oktobrim, kad izbeigtas darba tiesiskās attiecības uz darbinieka uzteikuma pamata, tiesa nespriež, jo par tiem nekādi pierādījumi nav celti."*

No tiesas atzītā ir saprotams, ka tiesai nespriežot par laika periodu no 2014.gada 1.oktobra līdz 2014.gada 24.oktobrim, jo darba tiesiskās attiecības jau ir izbeigtas uz darbinieka uzteikuma pamata, būtu spriedumā jānorāda, ka darba attiecības ir izbeigtas ar 2014.gada 1.oktobri un par turpmāko periodu lieta nav skatāma, jo par to periodu nav celti nekādi prasījumi. Tomēr spriedumā tiesa, atzīstot, ka darba tiesiskās attiecības izbeigtas ar 2014.gada 24.oktobri, bez jebkāda vērtējuma par faktiskiem lietas apstākļiem šajā periodā, ir nonākusi pretrunā jau spriedumā augstāk citētajam atzinumam.

[5.2.] Apelātore uzskata, ka, lai konstatētu darba tiesisko attiecību pastāvēšanu starp atbildētāju un prasītāju laika periodā no 2014.gada 1.oktobra līdz 2014.gada 24.oktobrim, ir nepieciešams konstatēt šādu darba tiesisko attiecību faktisku pastāvēšanu.

Apskatot Darba likuma 130.panta pirmās daļas formulējumu par darba laika jēdzienu, kas izteikts sekojošā redakcijā: „*Darba laiks šā likuma izpratnē ir laikposms no darba sākuma līdz beigām, kura ietvaros darbinieks veic darbu un atrodas darba devēja rīcībā, izņemot pārtraukumus darbā",* var secināt, ka starp pusēm laika periodā no 2014.gada 1.oktobra līdz 2014.gada 24.oktobrim nepastāvēja darba laiks, ko varētu atzīt kā darbinieka darba laiku pie darba devēja.

Prasītāja šajā laikā periodā neveica darbu un neatradās darba devēja rīcībā. Līdz ar to trūkst būtiska elementa, darba laika, lai varētu atzīt, ka prasītāja ir pildījusi darbu laika periodā no 2014.gada 1.oktobra līdz 2014.gada 24.oktobrim. Nepastāv nekādi arī citi faktiskie lietas apstākļi, kas ļautu uzskatīt,

ka šajā periodā starp pusēm pastāv faktiskas darbinieka un darba devēja attiecības.

[5.3.] Apelātore norāda, ka tiesa spriedumā nepamatoti uzskatījusi, ka darbiniekam ir pienākums panākt rakstisku vienošanos ar darba devēju par darba tiesisko attiecību izbeigšanu pēc darbinieka uzteikuma, pamatojoties uz Darba likuma 100.panta ceturto daļu, kas nosaka, ka „*Darbiniekam un darba devējam vienojoties, darba līgumu var izbeigt ari pirms uzteikuma termiņa izbeigšanās"*.

Darba likums nosaka konkrētas tiesību normas, kad nepieciešamas rakstiskas vienošanās, lai tās būtu spēkā, šai tiesību normai nav šāds obligāts nosacījums.

Prasītāja iesniedzot darba līguma uzteikumu darba devējam, nevarēja paredzēt, ka darba devējs, ar ko prasītājai vairākus gadus bija labas un draudzīgas attiecības, mainīs savu mutiski izteikto pielaišanu atbrīvot bez viena mēneša atstrādāšanas.

Pie kam, nekas neliecināja par to, ka prasītāja būtu vienpusēji pārtraukusi darba tiesiskās attiecības, bet atbildētājs būtu vēlējies, lai prasītāja vēl mēnesi atstrādātu. Ja atbildētājs būtu uzskatījis, ka prasītājai jābūt darba attiecībās ar atbildētāju, tad tiktu izdoti rīkojumi par prasītājas neattaisnojušiem daba kavējumiem, darba tabelēs būtu jānorāda prasītājas neattaisnotie darba kavējumi, bet nekas tāds nenotika.

Prasītāja paļāvās uz atbildētāja mutisko pielaišanu, kas ir pilnīgi pieļaujama un pietiekoša, lai darbinieka darba tiesiskā attiecības tiktu izbeigtas darbinieka atlūgumā lūgtajā datumā. Šo paļaušanos uz mutisko pielaišanu deva tas, ka atrodoties darba tiesiskajās attiecībās prasītājai ar atbildētāju visi darba uzdevumi, rīkojumi un citas darba attiecību lietas tika kārtotas tikai mutiskā formā.

[5.4.] Apelātore iebilst, ka tiesa spriedumā balstās uz to, ka atbildētājs veicis darba samaksu par periodu no 2014.gada 1.oktobra līdz 2014.gada 24.oktobrim.

Šajā sakarā prasītāja vēlas norādīt, ka samaksa netika veikta ne 1.oktobrī, ne 24.oktobrī, ja darba devējs to uzskata par pēdējo darba dienu, un samaksas veikšana šajā dienā ir noteikta ar Darba likumu.

Atbildētājs darba samaksu veica 30. oktobrī un konstatējot to 31. oktobrī, prasītāja aizskaitīja atpakaļ atbildētājam naudas summu, kas tika uzskatīta par darba algas samaksu no 2014.gada 2.oktobra līdz 2014.gada 24.oktobrim. Minēto faktu pierāda apelācijas sūdzībai pievienotā bankas izdruka, kura apelātores ieskatā pierāda, ka prasītāja veikusi naudas atmaksu darba devējam par nepamatoti ieskaitīto darba algu par neeksistējošo darba laiku no 2014.gada 1.oktobra līdz 2014.gada 24.oktobrim.

[5.5.] Apelātore iebilst, ka tiesa spriedumā atsaucas uz darba līguma punktu par konkurences ierobežojumu un saraksti par šo punktu starp pusēm, un norāda, ka šis jautājums nav iekļauts prasībā, un konkurences ierobežojums neeksistē attiecībā uz prasītāju, jo atbildētājs nav veicis līgumā noteiktās samaksas prasītājai un šis konkurences ierobežojums nav spēkā.

[5.6.] Apelātore iebilst, ka tiesa spriedumā par darba tiesisko attiecību izbeigšanas laiku par būtisku pierādījumu ir uzskatījusi atbildētāja nosūtītās informācijas laiku uz Valsts ieņēmuma dienesta EDS sistēmu par darba tiesisko attiecību izbeigšanu ar prasītāju.

Ja šādu pierādījumu tiesas uzskatītu par būtisku visos gadījumos, kad šīs informācijas nosūtīšanas datums ir darba tiesisko attiecību izbeigšanas datums, tad daudziem darbiniekiem, par kuriem ir aizmirsts nosūtīt savlaicīgu informāciju uz VID EDS sistēmu gadiem ilgi, tagad būtu tiesības pieprasīt darba algu par šo periodu no faktiskās darba tiesisko attiecību izbeigšanas laika līdz šīs informācijas nosūtīšanas laikam.

Apelātore uzskata, ka šādas informācijas nosūtīšana pēc darbu tiesisko attiecību izbeigšanas ir sekundāra darbība, bet primāra ir faktiskā darba tiesisko attiecību izbeigšana. Pie kam pienākums ir uzlikts šo informāciju nosūtīt darba devējam, bet, ja pienākums būtu uzlikts šo informāciju sūtīt darbiniekam tad tā tiktu nosūtīta uzreiz pēc darba tiesisko attiecību izbeigšanās 1.oktobrī. Līdz ar ko, šis pierādījums nav uzskatāms par tādu, kas ļautu konstatēt faktisko darba tiesisko attiecību izbeigšanas laiku.

[6.] 2015.gada 8.maijā Rīgas apgabaltiesā saņemti atbildētāja rakstveida paskaidrojumi par iesniegto apelācijas sūdzību, kuros lūgts prasību un apelācijas sūdzību noraidīt.

[6.1.] Atbildētājs paskaidro, ka lietā nav strīda par to, ka 2014. gada 25. septembrī prasītāja vērsās

pie atbildētāja ar rakstisku lūgumu (turpmāk - atlūgums) pārtraukt darba tiesiskās attiecības ar 2014. gada 01. oktobri, pamatojoties uz Darba likuma 100. panta ceturto daļu.

Atreferējot Darba likuma 114.panta noteikumus, atbildētājs norāda, ka prasītājas pievienotajiem lietas materiāliem redzams, ka uz 2014. gada 25. septembra atlūguma ir atbildētāja pārstāvja /pers. G/ veikts uzraksts "Saņemti", /pers. G/ paraksts kā arī saņemšanas datums - 25.09.2014.

Atbildētājs norāda, ka prasītājas 25.09.2014. iesniegtais atlūgums nav uzskatāms par vienošanos Darba likuma 114. panta izpratnē, jo atbildētāja pārstāvja paraksts par atlūguma saņemšanu nav uzskatāms par puses gribas izteikumu. Tas attiecīgi ļauj secināt, ka atbildētājs, saņemot prasītājas atlūgumu ar lūgumu izbeigt darba tiesiskās attiecibas ar 2014.gada 01. oktobri, nav piekritis darba tiesisko attiecību izbeigšanas normatīvajam pamatam, tādējādi izriet, ka darba tiesisko attiecību izbeigšana ir veicama atbilstoši 2013.gada 02. decembra Darba līguma Nr. 65 (turpmāk - Darba līgums), punktā 7.6. noteiktajam, kurš atbilst Darba likuma 100. panta pirmās daļas nosacījumam.

Tālab atbildētājas uzskata, ka nevar būt pamatoti prasītājas iebildumi par to, ka atbildētājs būtu jebkādā veidā pārkāpis savstarpējo vienošanos par darba tiesisko attiecību izbeigšanu ar 2014. gada 01. oktobri, jo šāda vienošanās starp pusēm nav tikusi noslēgta.

[6.2.] Atbildētājs norāda, ka kritiski vērtējams prasītājas apgalvojums, ka atbildētāja pārstāvis /pers. G/ ir izteicis mutisku piekrišanu Darba līguma izbeigšanai ar 2014.gada 01. oktobri.

Lietas materiālos nav atrodami pierādījumi, kas jebkādā veidā apliecinātu šo prasītājas izteikto apgalvojumu. Vēl jo vairāk - kā norādīts augstāk, atbildētāja pārstāvis /pers. G/ ar savu parakstu tikai apliecinājis, ka ir saņēmis prasītājas atlūgumu, bet nav paudis savu piekrišanu šādas vienošanās slēgšanai.

[6.3.] Saistībā ar prasītājas lūgumu atzīt, ka darba tiesiskās attiecības ir izbeidzamas pamatojoties uz Darba likuma 100. panta ceturto daļu, atbildētājs norāda uz šāda lūguma nepamatotību, jo uzskata, ka prasītājai nav pamata lūgt tiesu piemērot šo normu attiecīgajā situācijā.

Lietā nav iesniegti nekādi pierādījumi, kas norādītu, ka starp pusēm pastāv jebkāda veida vienošanās par darba līguma izbeigšanu pirms uzteikuma termiņa izbeigšanās.

2014.gada 29.oktobra prasītājas paziņojumā ir minēts, ka viņa „jebkurā gadījumā ir uzteikusi un uzskata darba tiesiskās attiecības par izbeigtām ne vēlāk kā 2014.gada 2.oktobrī..." Šāda rīcība norāda uz nevēlēšanos konfliktu risināt mutvārdu ceļā.

Pie tam, vēl līdz šim mirklim prasītāja nav nodevusi atbildētājam visus ar darbu saistītos dokumentus, apdrošināšanas polises kodu karti un iekšējās drošības čipkarti (elektronisko atslēgu).

Līdz ar to nav pamats uzskatīt, ka prasītāja ir labticīgi un godprātīgi izturējusies pret atbildētāju un viņa īpašumu, jo prasītājai neatkarīgi no tā, kuru dienu uzskatīja par pēdējo darba bija pienākums nokārtot visas materiālās saistības ar atbildētāju.

[6.4.] Atbildētājs uzskata, ka tikai ar 2014.gada 29. oktobra paziņojumu prasītāja pirmo reizi informēja viņu par darba tiesisko attiecību izbeigšanas normatīvā pamatojuma izmaiņām (no Darba likuma 100. panta ceturtās daļas uz Darba likuma 100. panta piekto daļu), un ka 2014.gada 29. oktobra paziņojuma saņemšanas brīdī starp pusēm vairs nepastāvēja darba tiesiskās attiecības (tās tika izbeigtas 2014.gada 24. oktobrī, pamatojoties uz Darba likuma 100. panta pirmo daļu), ko apliecina arī paskaidrojumu pielikumā pievienotā izdrukas kopija no Valsts Ieņēmumu dienesta Elektroniskās deklarēšanas sistēmas, kurā norādītas ziņas, ka 2014.gada 24. oktobrī veiktas izmaiņas ziņās par darba ņēmēju /pers. A/, norādot ziņu kodu 21, kas saskaņā ar Ministru kabineta 2010. gad 07. septembra noteikumu Nr. 827 1. pielikumā norādīto informāciju nozīmē: „Darba ņēmēja vai mikrouzņēmuma darbinieka statusa zaudēšana, pamatojoties uz darba ņēmēja uzteikumu".

Atbildētājs uzskata, ka vienīgā motivācija prasītājai, lūdzot tiesu piemērot Darba likuma 100. panta piekto daļu, ir vēlme negodprātīgā veidā atbrīvoties no Darba līguma 2.1.8.6. punkta nosacījuma par konkurences ierobežojumu, kurā norādīts, sekojošais: „Darbinieks nedrīkst sadarboties ar trešajām personām, kuras atrodas konkurences stāvoklī ar Darba devēju vai tā saistītajiem uzņēmumiem, tas ir, ar trešajām personām, kuras darbojas tajā pašā nozarē kā Darba devējs vai ar to saistītās kompānijas un ar kurām Darba devējs vai ar to saistītās kompānijas nav noslēguši līgumu par sadarbību". Tādējādi secināms, ka prasītāja vienkārši vēlas izvairīties no konkurences ierobežojuma pārkāpšanas izraisītajām sankcijām no Darba devēja - SIA „/Nosaukums/" puses.

[6.5.] Atbildētājs uzskata, ka prasītājas arguments par Darba likuma 130.panta pirmās daļas formulējumu, ka darba tiesiskās attiecības nepastāvēja dēļ tā, ka prasītāja laika posmā no 2014.gada 01.oktobra līdz 2014.gada 24.oktobrim neveica darbu un neatradās darba devēja rīcībā, nav pamatots, jo jēdziens „atrasties darba devēja rīcībā" ir plaši interpretējams un nenorāda, ka darbinieks neatrodoties darba telpās, ir darba devējam nepieejams. Ņemot vērā prasītājas ieņemtā amata specifiku, ka tiešie pienākumi veicami arī ārpus darba telpām šāds arguments uzskatāms par nepamatotu. Tas pierāda tikai to, ka prasītāja tajā laika periodā ir nepildījusi darba pienākumus. Šāds arguments neizslēdz faktu, ka prasītāja atradās darba tiesiskajās attiecībās ar atbildētāju līdz 2014.gada. 24.oktobrim.

[7.] Apelācijas instances tiesas sēdē prasītājas pilnvarotais pārstāvis prasību, tās grozījumus un apelācijas sūdzību uzturēja. Atbildētāja pilnvarotais pārstāvis prasību, tās grozījumus, apelācijas sūdzību neatzina un lūdza tās noraidīt.

Motīvu daļa

Civillietu tiesu kolēģija, uzklausījusi lietas dalībnieku tiesas sēdē sniegtos paskaidrojumus, izvērtējusi prasības un apelācijas sūdzību motīvus un pārbaudījusi visus pierādījumus, atzīst, ka prasība un apelācijas sūdzība ir nepamatotas un noraidāmas, šādu iemeslu dēļ.

[8.] Saskaņā ar Civilprocesa likuma 426.panta pirmās daļas noteikumiem apelācijas instances tiesa izskata lietu pēc būtības, sakarā ar apelācijas sūdzību tādā apjomā, kā lūgts šajā sūdzībā.

No apelācijas sūdzības izriet, ka prasītāja ir pārsūdzējusi pirmās instances tiesas spriedumu pilnā apmērā, līdz ar to apelācijas instances tiesa skata lietu pilnā apjomā.

Tiesas sēdē prasītāja pilnvarotais pārstāvis prasību uzturēja 2015.gada 7.janvārī grozītajā redakcijā: lūdzot atzīt par prettiesisku un spēkā neesošu darba tiesisko attiecību izbeigšanu pēc Darba likuma 100. panta pirmās daļas ar 2014. gada 24. oktobri un atzīt, ka darba tiesiskās attiecības izbeigtas ar 2013.gada 1. oktobri pēc darbinieka uzteikuma, piemērojot Darba likuma 100. panta ceturto daļu, bez viena mēneša atstrādāšanas.

Līdz ar to apelācijas instances tiesā tiek izskatīti minētie prasījumi.

[9.] Civilprocesa likuma 432.panta piektā daļa nosaka, ka, ja tiesa atzīst, ka zemākas instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, tā sprieduma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas zemākas instances tiesas sprieduma motivācijai. Šajā gadījumā šā likuma 193.panta piektajā daļā noteiktos apsvērumus sprieduma motīvu daļā var nenorādīt.

Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesu kolēģija, pārbaudījusi un novērtējusi pirmās instances tiesas sprieduma motivāciju atzīst, ka Rīgas pilsētas Centra rajona tiesas sniegtā argumentācija spriedumā ir izvērsta, pareiza un pilnībā pietiekama, līdz ar to tiesu kolēģija saskaņā ar Civilprocesa likuma 432.panta piektās daļas noteikumiem, pievienojas pirmās instances tiesas veiktajam lietas apstākļu konstatējumam un sprieduma motivācijai, papildus izvērtējot apelācijas sūdzībā minētos argumentus.

[10.] Lietā nav strīda par faktu, ka prasītāja 2014.gada 25.septembrī iesniegusi darba devējam darba tiesisko attiecību uzteikumu, kurā lūgusi atbrīvot viņu no apdrošināšanas brokera amata ar 2014.gada 1.oktobri, pamatojoties uz Darba likuma 100.panta 4.daļu, darbiniekam un darba devējam vienojoties.

Lietā konstatējams, ka darba devējs atlūgumu saņēmis, uzliekot tam rakstveida rezolūciju "Saņemts".

Prasītāja minēto rezolūciju traktē kā piekrišanu darba tiesisko attiecību pārtraukšanai pēc Darba likuma 100.panta ceturtās daļas - darbiniekam un darba devējam vienojoties, bez viena mēneša strādāšanas termiņa, kam kategoriski nepiekrīt atbildētājs.

[10.1.] Saistībā ar apelātores iebildumu, ka tiesa spriedumā nepamatoti uzskatījusi, ka darbiniekam ir pienākums panākt rakstisku vienošanos ar darba devēju par darba tiesisko attiecību

izbeigšanu pēc darbinieka uzteikuma, Civillietu tiesu kolēģija norāda, ka Darba likuma 100.panta ceturtā daļas noteic, ka darbiniekam un darba devējam vienojoties, darba līgumu var izbeigt arī pirms uzteikuma termiņa beigām.

No Darba likuma 100.panta pirmās daļas izriet darbinieka pienākums pēc uzteikuma iesniegšanas vēl mēnesi veikt darba pienākumus.

Tādējādi Civillietu tiesu kolēģija secina, ka likumdevējs ir paredzējis, ka no pienākuma "strādāt vēl mēnesi pēc uzteikuma iesniegšanas" darbinieks var tikt atsvabināts tikai situācijā, kad par to panācis vienošanos ar darba devēju.

[10.2.] Konkrētajā gadījumā nav strīda, ka rakstveida vienošanās starp prasītāju un atbildētāju nav tikusi noslēgta.

Civillietu tiesu kolēģija konstatē, ka Darba likuma 100.panta ceturtā daļa neparedz imperatīvu pienākumu šādu vienošanos slēgt rakstveidā, kaut Darba tiesību Komentāros (autors zvērinātu advokātu birojs "BDO Zelmenis & Liberte", Latvijas Brīvo arodbiedrību savienības izdevums, 2010., 190 lp.) izteikts viedoklis, ka vienošanās obligāti slēdzama rakstveidā.

Civillietu tiesu kolēģijas izpratnē rakstveida vienošanās neesamība neatņem darbiniekam tiesības prasīt atzīt, ka darba līgums izbeigts uz Darba likuma 100.panta ceturtā daļas pamata pēc pušu mutvārdu vienošanās, bet, izvirzot šādu prasījumu, darbiniekam ir jāspēj pierādīt, ka šāda mutvārdu vienošanās pastāvējusi.

Līdz ar to prasītāja varēja uzskatīt atbildētāja mutisko piekrišanu (ja tāda vispār dota) par pilnīgi pieļaujamu un pietiekošu, lai darbinieka darba tiesiskā attiecības tiktu izbeigtas darbinieka atlūgumā lūgtajā datumā, tikai situācijā, ja pastāv citi pārliecinoši pierādījumi par mutvārdu vienošanās esamību.

[10.3.] Apelātore par pierādījumu darba devēja piekrišanai uzskata atbildētāja veikto uzrakstu uz viņas atlūguma.

Civillietu tiesu kolēģija novērtē darba devēja rakstveida rezolūciju "Saņemts", ko tas 2014.gada 25.septembrī uzlicis uz prasītājas atlūguma, kā apliecinājumu atlūguma saņemšanas faktam, un piekrīt atbildētāja rakstveida paskaidrojumos izteiktajiem argumentiem, jo uzskata, ka pretēji prasītājas pilnvarotā pārstāvja apgalvojumiem šī rezolūcija nepauž piekrītošu attieksmi atbrīvot prasītāju no darba nekavējoties, bez mēneša atstrādāšanas, bet apliecina dokumenta saņemšanas faktu.

[10.4.] Apelātore izteikusi iebildumu, ka pirmās instances tiesa, izskatot lietu, spriedumā nav ņēmusi vērā un atteikusies vispār izskatīt faktiskos lietas apstākļus, kas pastāvēja attiecībās starp pusēm laika periodā starp 2014.gada 1.oktobri un 2014.gada 24.oktobri.

Par pierādījumu faktam, ka darba devējs piekritis viņu atbrīvot no darba bez mēneša atstrādāšanas, prasītāja norāda uz to, ka laika periodā starp 2014.gada 1.oktobri un 2014.gada 24.oktobri viņa uz darba vietu nav gājusi un tālab pušu darba attiecības jau bijušas izbeigtas.

Tam iebilst atbildētājs, norādot, ka prasītājas kā apdrošināšanas brokeres darba pienākumi nav saistīti ar viņas atrašanos atbildētāja ofisā. No atbildētāja pārstāvja paskaidrojumiem izriet, ka šajā laikā prasītāja nav uzsākusi jaunus darbus, bet viņai bija jāpabeidz uzsāktie darbi un jānodod dokumenti, ko prasītāja īstenībā nav izdarījusi līdz šim brīdim.

Civillietu tiesu kolēģijas izpratnē Darba likuma 100.panta pirmajā daļā noteiktais termiņš ir paredzēts tieši šādam mērķim, proti, lai pēc darba tiesisko attiecību uzteikuma darbinieks pabeigtu uzsāktos darbus un nodotu lietas, bet darba devējs varētu rēķināties ar šādu lietu sakārtošanu. Tādējādi darba tiesisko attiecību ātrāka izbeigšana pieļaujama tikai saņemot darba devēja piekrišanu (pusēm vienojoties), kas šajā gadījumā nav konstatējama.

Prasītājas arguments, ka viņa laika periodā starp 2014.gada 1.oktobri un 2014.gada 24.oktobri negāja uz darbu pie atbildētāja, par ko starp pusēm faktiski nav strīdu, nepierāda, ka pušu darba tiesiskās attiecības ir beigušās jau 2014.gada 1.oktobrī, kā arī nepierāda Darba likuma 100.panta ceturtajai daļai atbilstošas pušu vienošanās esamību.

[10.5.] Apelātores argumentu, ka, lai konstatētu darba tiesisko attiecību esamību starp atbildētāju un prasītāju laika periodā no 2014.gada 1.oktobra līdz 2014.gada 24.oktobrim, ir nepieciešams konstatēt šādu darba tiesisko attiecību faktisku pastāvēšanu un to, ka pastāvējis darba laiks, kuru prasītāja bijusi atbildētāja rīcībā, Civillietu tiesu kolēģija atzīst par nepamatotu.

Pušu tiesiskās attiecības izrietēja no pušu starpā 2013.gada 2.decembrī noslēgtā darba līguma un par šo faktu lietā nav strīda.

Civillietu tiesu kolēģija norāda, ka arī pušu starpā noslēgtais darba līgums bija atļāvis darba pienākumu izpildi ārpus atbildētāja biroja telpām (līguma p.1.), bet atbilstoši līguma p.6.1.noteikumiem darbiniecei ticis noteikts summētais darba laiks.

Tādējādi ir ticami atbildētāja paskaidrojumos izteiktie apsvērumi par to, ka prasītājai šajā laikā bija jāstrādā ārpus biroja, jo viņa nav uzsākusi jaunus darbus, jo viņai bija jāpabeidz uzsāktie darbi un jānodod dokumenti.

Līdz ar to Civillietu tiesu kolēģija konstatē gan darba laiku atbilstoši Darba likuma 130.panta prasībām, gan faktiskus darbus, kuri prasītājai bija jāveic, bet kurus, iespējams, viņa neveica vai veica nepietiekamā kvalitātē.

[10.6.] Nav pamatots arī apelātores uzskats, ka gadījumā, ja atbildētājs būtu uzskatījis, ka prasītājai jābūt darba attiecībās ar atbildētāju, tad tiktu izdoti rīkojumi par prasītājas neattaisnojušiem darba kavējumiem un darba tabelēs būtu norādīti prasītājas neattaisnotie darba kavējumi, bet nekas tāds nenotika.

Civillietu tiesu kolēģija norāda, ka šajā lietā jau iepriekš ir konstatēts, ka prasītāja varēja savus darba pienākums veikt arī ārpus biroja telpām. Tāpat kā saprotams no brokera darba specifikas, tad darbs ir orientēts uz rezultātu – klientu piesaisti, nevis formālu darba stundu uzskaiti par atrašanos darba vietā.

[10.7.] Saistībā ar apelātores iebildumu, ka tiesa spriedumā nepamatoti norādījusi, ka atbildētājs veicis darba samaksu par periodu no 2014.gada 1.oktobra līdz 2014.gada 24.oktobrim Civillietu tiesu kolēģija secina, ka no pašas prasītājas apelācijas sūdzības izriet, ka atbildētājs darba samaksu veica 30. oktobrī.

Lietā nav strīda par faktu, ka darba samaksa netika veikta ne 1.oktobrī, ne 24.oktobrī, kā to pamatoti norāda prasītāja, bet lietā ir konstatējams, ka darba samaksu atbildētājs 2014.gada 30. oktobrī izmaksājis par darbu līdz 2014.gada 24.oktobrim. Tādējādi atbildētājs ir uzskatījis, ka prasītāja veic darba pienākumus līdz šim datumam un loģiski, ka viņai par to pienākas samaksa.

Lietā nav strīda par faktu, ka, konstatējot darba samaksas faktu, prasītāja 2014.gada 31. oktobrī aizskaitījusi atpakaļ atbildētājam naudas summu tādā apmērā kādu uzskatījusi par darba algas samaksu no 2014.gada 2.oktobra līdz 24.oktobrim un šo faktu pierāda apelācijas sūdzībai pievienotā bankas izdruka (lietas lapa 52). Tomēr Civillietu tiesu kolēģija šo prasītājas darbību neuztver kā pierādījumu faktam, ka laikā no 2014.gada 2.oktobra līdz 24.oktobrim darba attiecības starp viņu un atbildētāju nav pastāvējušas, jo bijušas jau izbeigtas, bet uzskata, ka šāda neloģiska prasītājas rīcība ir radusies citu motīvu dēļ.

Lietas izskatīšanas gaitā no pušu pārstāvju paskaidrojumiem pastarpināti konstatējams, ka prasītāja laikā, kad uzteikusi darbu pie atbildētāja, bet vēl nebija saņēmusi atbildētāja piekrišanu darba tiesisko attiecību izbeigšanai ar pušu vienošanos bez mēneša termiņa strādāšanas, jau faktiski uzsākusi veikt darbu citā brokeru birojā.

Civillietu tiesu kolēģija secina, ka tikai saprotot šo faktu un tā sekas (iespēju, ka šādas savas rīcības rezultātā prasītāja var atrasties interešu konfliktā un tādējādi pat var zaudēt brokera licenci) prasītāja uzsākusi tiesiskas darbības savu interešu aizsardzībai, proti cēlusi tiesā prasību un tās pierādīšanai veikusi darba algas atmaksu.

Tādējādi Civillietu tiesu kolēģija atzīst, ka darba samaksas atdošana nepierāda darba tiesisko attiecību izbeigšanas faktu.

[10.8.] Saistībā ar apelātores iebildumu, ka tiesa spriedumā nepamatoti atsaukusies uz darba līguma punktu par konkurences ierobežojumu un saraksti par šo punktu starp pusēm, jo šis jautājums nav iekļauts prasībā, un konkurences ierobežojums neeksistē attiecībā uz prasītāju, jo atbildētājs nav veicis līgumā noteiktās samaksas prasītājai un šis konkurences ierobežojums nav spēkā, Civillietu tiesu kolēģija norāda, ka atbilstoši Civilprocesa likuma 92-97.pantiem tiesai, izskatot lietu, ir pienākums dot vērtējumu visiem pierādījumiem, tai skaitā arī no pušu paskaidrojumiem iegūtajai informācijai par konkurences ierobežojumiem. Pirmās instances tiesas motīvi šajā jautājumā nav noveduši pie nepareiza rezultāta, bet palielina izpratni par strīda patieso būtību.

[10.9.] Apelātore izteikusi iebildumu, ka tiesa spriedumā par darba tiesisko attiecību izbeigšanas

laiku par būtisku pierādījumu ir nepamatoti uzskatījusi atbildētāja nosūtītās informācijas laiku uz Valsts ieņēmuma dienesta EDS sistēmu par darba tiesisko attiecību izbeigšanu ar prasītāju.

Civillietu tiesu kolēģija atzīst par pamatotu apelātores uzskatu, ka ja šādu pierādījumu tiesas uzskatītu par būtisku visos gadījumos, kad šīs informācijas nosūtīšanas datums ir darba tiesisko attiecību izbeigšanas datums, tad daudziem darbiniekiem, par kuriem ir aizmirsts nosūtīt savlaicīgu informāciju uz VID EDS sistēmu gadiem ilgi, tagad būtu tiesības pieprasīt darba algu par šo periodu no faktiskās darba tiesisko attiecību izbeigšanas laika līdz šīs informācijas nosūtīšanas laikam, tālab šādas informācijas nosūtīšana pēc darbu tiesisko attiecību izbeigšanas ir sekundāra darbība, bet primāra ir faktiskā darba tiesisko attiecību izbeigšana.

Vienlaikus Civillietu tiesu kolēģija norāda, ka strīda izšķiršanā ir būtisks viss pierādījumu kopums, kura starpā sava nozīme ir arī informācijai, kura par prasītāju nosūtīta uz VID EDS sistēmu, jo tā apstiprinās ar citiem lietā gūtiem pierādījumiem, kuri rada pamatu konstatēt, ka pušu darba tiesiskās attiecības izbeigtas Darba likuma 100.panta pirmajā daļā paredzētajā kārtībā un bija spēkā līdz 2014.gada 24.oktobrim.

Minētie argumenti ir pamats prasības un apelācijas sūdzības noraidīšanai pilnā apmērā, vienlaikus atzīstot, ka pirmās instances tiesa lietas apstākļus novērtējusi atbilstoši konstatētajiem pierādījumiem un tādējādi apelācijas instances tiesas spriedums ir analogs pirmās instances tiesas spriedumam.

[11.] Saskaņā ar Civilprocesa likuma 39.pantu no zaudējušās puses valsts ienākumos piedzenami nesamaksātie ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi.

Ņemot vērā faktu, ka prasītāja, atbilstoši Civilprocesa likuma 43.panta pirmās daļas 1.punktam, atbrīvota no tiesas izdevumu samaksas valsts ienākumos, tad konkrētajā gadījumā tiesas izdevumu piedziņa no viņa valsts ienākumos nav veicama, jo tiesas izdevumu apmaksu uzņemas valsts.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Civilprocesa likuma 8., 97., 193., 430., 432., 434.pantu Civillietu tiesas kolēģija

n o s p r i e d a :

Prasību noraidīt pilnā apmērā.

Spriedumu var pārsūdzēt kasācijas kārtībā Latvijas Republikas Augstākās tiesas Civillietu departamentā 30 dienu laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot kasācijas sūdzību par to Rīgas apgabaltiesā.

Pilns spriedums pieejams no 2015.gada 2.jūlija.

Tiesas sēdes priekšsēdētāja M.Bebriša

Tiesneses Ž.Žimante

Dz.Zvaigznekalna – Žagare